

ת"פ 38252/12/16 - מדינת ישראל נגד דוד שטרנליכט

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 38252-12-16 מדינת ישראל נ' שטרנליכט
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד שטרנליכט

הנאשם

הכרעת דין

כמצוות המחוקק עפ"י סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982, הריני להודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מן המיוחס לו בכתב האישום.

להלן נימוקי הכרעתי.

א. רקע דיוני:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז 1977, וכן עבירה של העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק.

2. עפ"י כתב האישום, ביום 18.09.16, בשעה 17:30 או בסמוך לכך, הגיעה מתלוננת, שהינה רופאה בבית החולים קפלן, לחדר מטופלים בו שהתה באותה העת אימו של הנאשם אשר הייתה מטופלת.

מיד בסמוך, פנתה המתלוננת אל הנאשם בבקשה שיעזוב את החדר לצורך בדיקת חולה. בתגובה, קם האחרון מכסאו, התקרב אל המתלוננת וזו נסוגה מפניו עד שנצמדה בגבה לקיר בחדר. המתלוננת ביקשה מהנאשם להתרחק, אך הנאשם התעלם ואמר לה תוך הרמת ידיו "כלבה מלוכלכת", "זונה לא נורמאלית". בהמשך לכך, הלך הנאשם לאחור, כיווץ את ידו בצורת אגרוף וקירב אותה בסמוך לאפה של המתלוננת.

בתגובה למעשים אלו, עזבה המתלוננת את החדר, בעוד הנאשם צועק לעברה כי עליה להיזהר ממנו והזמינה שוטרים לבית החולים.

נטען, כי במעשיו המתוארים לעיל, איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה, וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה, בהיותה עובדת ציבור בקשר למילוי חובתה ותפקידה.

3. בתשובתו לאישום, כפר הנאשם במיוחס לו. הנאשם אישר שהיה נוכח במקום וכי אכן התגלע ויכוח בינו לבין המתלוננת, במהלכו קילל את המתלוננת, אך כפר בכך שביצע כל איום כלפיה. כמו כן, נטענה טענה משפטית, לפיה המילים שנאמרו ע"י הנאשם למתלוננת אינם עולים כדי העלבת עובד ציבור.

4. בהמשך לכפירתו של הנאשם, נקבע התיק לשמיעת ראיות.

5. בתום שמיעת הראיות, הודיעה המאשימה, כי היא חוזרת בה מעתירתה להרשעת הנאשם בעבירה של העלבת עובד ציבור, וזאת לאור הלכת סגל (רע"פ 5991/13 סגל נ' מדינת ישראל(02.11.17)), ועותרת כי בית המשפט יקבע ראייתית, כי המילים נאמרו ע"י הנאשם בלבד. לפיכך, תעסוק הכרעתי שלהלן בשאלה האם הוכחו יסודות עבירת האיומים בלבד.

ב. הראיות שהובאו לפני בית המשפט:

6. במסגרת פרשת התביעה, נשמעו עדותם של המתלוננת (ע.ת 6), של ע.ת 1 שהינה מטופלת נוספת שנכחה בחדר בו התרחש האירוע נשוא כתב האישום וכן של ע.ת 5, השוטר חן ברנשטיין שהגיע אל המקום וערך דו"ח פעולה ודו"ח עיכוב של הנאשם.

7. כמו כן, הוגשו לתיק בית המשפט הודעת הנאשם (ת/1), תיעוד חזותי של החקירה (ת/2), דו"ח פעולה של השוטר מזעקי (ת/3), שרטוט המקום שערכה המתלוננת בזמן עדותה (ת/4), דו"ח הפעולה ודו"ח העיכוב שערך השוטר ברנשטיין (ת/5, ת/6).

8. במסגרת פרשת ההגנה, העידו הנאשם ואימו.

סקירה וניתוח הראיות:

9. למעשה, הונחו לפני בית המשפט שתי גרסאות סותרות באשר לאופן התרחשות האירוע נשוא כתב האישום - גרסת המתלוננת וגרסת הנאשם. אדרש להן תחילה.

10. המתלוננת סיפרה בעדותה הראשית, כי הינה רופאה במחלקה פנימית בבית החולים רמב"ם. העדה תיארה, כי ביום האירוע עת ישבה בדלפק האחיות, לצורך בדיקת תיק של מטופלת, ניגש אליה גבר וביקש לברר פרטים לגבי מטופלת שלא הכירה, והיא מסרה לו כי אינה יכולה למסור פרטים אודות מצבה. לאחר מספר דקות, ניגשה אל המרפסת בה שהתה המטופלת החדשה, יחד עם מטופלת נוספת ולידה ישב גבר. המתלוננת מסרה, כי ביקשה מאותו גבר לצאת מהחדר על מנת שתוכל לבצע בדיקה בחולה. כך תיארה המתלוננת בעדותה הראשית את אשר התרחש בתגובה לבקשתה:

"הוא קם מהכורסא והתחיל ללכת כלפיי, ממש עליי, בלי להגייד לי שום דבר. פשוט הייתי צריכה כל הזמן לעשות צעדים אחורה, הוא היה ממש קרוב אליי, לא יודעת איך להסביר, שאני פשוט עד שלא נתקלתי בקיר זה לא נגמר. היה כל הזמן כמה ס"מ ממני. ביקשתי ממנו להתרחק והוא לא הקשיב, הוא התחיל לקלל אותי ברוסית שאני כלבה, ברוסית זה מן זונה, שאני לא נורמלית ואני ממש נבהלתי מזה כי היה ממש קרוב אליי. אחרי כל המילים האלה הרים את היד, עשה תנועת אגרוף, עשה תנועה שכמעט נותן לי מכה, כאילו סנטימטר מהאף שלי. אני מדגימה הרמת יד באגרוף ויישור קדימה.

אחרי הוא עשה צעד אחד אחורה ונתן לי הזדמנות לברוח אז ברחתי ברגע שאני בורחת הוא צרח שאני צריכה להזהר ממנו ואמרתי שאני נזהרת ולכן הולכת לקרוא לבטחון." (עמ' 12 ש' 4 - 12).

11. בחקירתה הנגדית, אישרה המתלוננת כי לא שאלה מיהו אותו גבר שנכח במקום והאם הוא קשור למי מהמטופלות שבמרפסת. המתלוננת טענה, שביקשה מהגבר לצאת מהחדר בנימוס, וכי בתגובה החל למקלל ברוסית, להתקרב אליה ולאיים. המתלוננת אישרה כי הלא היה כל מגע פיזי. ב"כ הנאשם הפנה את המתלוננת לכך שבהודעתה נכתב שהנאשם דחף אותה, ולכך השיבה המתלוננת "**תנועה של דחיפה בידיים לא הייתה...הוא לא נגע בי**" (עמ' 13, ש' 31, עמ' 14, ש' 1).

12. כאשר נשאלה המתלוננת אילו קללות הטיח בה הנאשם, השיבה כי כינה אותה "סוצ'קה" "שזה כלבה וברוסית המשמעות זונה. עוד אמר לי שאני לא נורמלית" (עמ' 14, ש' 11 - 12).

13. המתלוננת לא ידעה להסביר, הכיצד עפ"י הודעתה של העדה אמיליה זו כלל לא ראתה את הנאשם מתקרב אליה, לא ראתה אותו מניף אגרוף לעברה ולא שמעה שהנאשם אמר למתלוננת שתזזה ממנו. המתלוננת לא חלקה על עצם נוכחותה של אמיליה במרפסת בזמן האירוע וטענה שהנאשם צרח את הדברים, כמה פעמים, כשהייתה בדרכה ליציאה מהחדר. כאשר עומתה המתלוננת גם עם העובדה שאף אימו של הנאשם שנכחה בחדר, אינה מאשרת את גרסתה, ציינה את העובדה שאימו התנצלה על מעשיו של הנאשם ובכך - לטענה - אישרה את המעשים.

14. אל מול גרסת המתלוננת, עומדת גרסת הנאשם. כך, תיאר הנאשם את האירוע נשוא כתב האישום, בעדותו הראשית בבית המשפט:

"אחרי שדיברתי עם רופאים באותו יום...הייתי עם אמא שלי יום שישי ושבת, היתה מאושפזת במצב גרוע הביאו אותה בלי הכרה, לא יכלה לאכול, הייתי שם שישי שבת, יחסים טובים עם כולם, אני לא רב עם אנשים. נסעתי הביתה להתקלח ושחזרתי הלכתי בפרוזדור, התקרבתי לקבלה, היא רואה אותי מרחוק, לפני זה הסתכלה בניירות, כבר היה לה רשם עלי לא טוב בגלל איך שאני נראה ככה הבנתי, (מצביע על הזקן). שאלתי את הרופאה איך מרגישה מטופלת מחדר 8 פאינה. אמרה לי אני לא יודעת כלום רק עכשיו הגעתי תבוא מחר יבוא רופא תורן ויגיד לך הכל. אני החלטתי לא לחכות למחר באתי לחדר של אמא, אותו חדר שהייתי שם שישי ושבת. לא עבר זמן רב והיא נכנסה אחרי ואמרה לי בצורה כועסת תצא מפה אני צריכה לבדוק את המטופלים. אני נפגעתי מאוד בלי שום כעס, קודם לא עניתי לה כלום, אפילו אמרתי לה תודה רבה, אמרתי לה את מדברת איתי בצורה כזאת, אי אפשר לדבר אחרת, אמרה מה לא הבנת אני אקרא לבטחון ונכנסתי לעצבים ואמרתי לה אל תדברי בצורה כזו, ואמרה מה לא הבנת עכשיו אקרא למשטרה ובטחון ואמרתי לה מילה סוצ'קה זה לא זונה, יש הרבה נשים של היום דוברות רוסית שאומרות כן אני סוצקה ככה טוב לי. הכוונה טיפוסית. התרגום זה כלבה נשית אבל לא זונה מלוכלכת וכל מיני מילים. לא אמרתי לה כלום חוץ מהמילה הזאת. אחרי שאמרתי לה היא גם אמרה לי משהו גם סוצ'קה." (עמ' 25 ש' 21 - עמ' 26 ש' 2).

15. הנאשם טען, כי במהלך האירוע היה מרחק בינו לבין המתלוננת (לפחות מטר-שניים) והכחיש כי התקרב אליו. הנאשם אמר שהינו מתנצל וגם אישר שהתנצל באזני אנשי הבטחון, כי "שאמרתי זונה נו סוצ'קה" (עמ' 26, ש' 12).

16. הנאשם נדרש להסביר בחקירה הראשית, הכיצד בחקירתו במשטרה, מיד לאחר האירוע, לא שלל את טענת המתלוננת שנופף לעברה באגרוף, ומסר שאינו זוכר, וכן שמסר שאמר כל מיני אמירות למתלוננת, שאינן מיוחסות לו בכתב האישום ("אני צעקתי שאני יכול לתת לה מכות ולעשות לה פנים יותר רחבות מהתחת", ת/1, ש' 35-36), וזו הייתה תשובתו:

" קודם אמרתי לחוקר בתור חברות דברים שלא רשומים, רציתי למצוא חן בעיניו של השוטר. הוא דיבר כמו אבא ורציתי לזרום ככה. אני רציתי ככה להתחבב עליו לעורר סימפטיה שאני לא אדם רע.

ש. בגלל זה סיפרת דברים שלא היו.

ת. כן גם לשוטרים סיפרתי שהייתי בצבא, עליתי בגיל 22 התנדבתי לצבא. להראות שאני חלק מהציבור. אינני אסוציאלי שאני נורמטיבי." (עמ' 26, ש' 25 - 31).

17. כלומר, הנאשם אישר שאמר את הדברים בחקירתו, למרות שדברים אלו לא נאמרו בפועל למתלוננת, והסברו לכך הוא כי ביקש להתחבב על החוקר שדיבר אליו כמו אבא.

18. בחקירתו הנגדית, סיפר הנאשם כי התעצבן לאור יחסה של המתלוננת אליו, ואישר שקילל אותה, אך עמד על כך שלא התקרב אל המתלוננת. כאשר נשאל הכיצד בחקירתו לא זכר שלא עשה תנועה של אגרוף והיום הוא זוכר בוודאות שלא עשה זאת, השיב שהיום הוא רגוע, אך בעת חקירתו לא היה רגוע בשל מצבה של אימו. כאשר עומת עם כך שאמר בחקירתו שיכול היות שאמר למתלוננת שתזהר ממנו, השיב "מה פתאום מה אני עבריין מרביץ לאנשים" (עמ' 28, ש' 9). הנאשם סיפר, שלא נפגע מהתנהגותה של המתלוננת, אך לא הבין מדוע היא מדברת אליו בחוסר נימוס, וכי הדבר גרם לו לעצבות.

סיכום ביניים:

19. אם כן, כפי העולה לעיל, מונחות לפני בית המשפט גרסה אל מול גרסה, באשר לאופן התרחשות האירוע. בעוד שהמתלוננת טוענת שהנאשם לא רק קילל אותה, אלא גם התקרב אליה, דחק אותה לקיר ואיים עליה בתנועת אגרוף ובמילים "תיזהרי ממני", טוען הנאשם שרק קילל את המתלוננת וכי פרט לכך לא ביצע דבר מן המיוחס לו.

20. ראוי לציין, כי מדו"חות הפעולה שהוגשו (ת/3 ו - ת/5), ואשר נרשמו ע"י השוטרים שהגיעו אל מקום האירוע ואשר מתעדים את הדברים שנמסרו מפי המתלוננת והנאשם מיד עם הגעתם למקום, גרסתה של המתלוננת נותרה עקבית. מחקירתה בבית המשפט עולה, כי דברים דומים נמסרו על ידה גם בהודעתה. עם זאת, ראוי לציין שבחקירתה מסרה שהנאשם דחף אותה, בעוד שעדותה מסרה כי לא היה כל מגע פיזי בין הנאשם לבינה, ומדובר בסתירה בפרט מהותי בין הודעתה במשטרה לעדותה בבית המשפט.

21. עוד עולה מן הדו"חות, כי גם גרסתו של הנאשם נותרה עקבית, שכן גם במקום האירוע, הנאשם מסר לשוטרים שקילל את המתלוננת, אך הכחיש כי התקרב אליה או איים עליה. הנאשם מסר לשוטרים כי הוא מצטער, הן עפ"י דו"חות הפעולה והן עפ"י דו"ח העיכוב (יובהר, כי איני נדרשת לשאלת חוקיות התשאל בשטח, שכן טענה זו לא נטענה במסגרת סיכומי הסניגור, הגם שהשוטר ברנשטיין נשאל על כך בחקירתו הנגדית).

22. יחד עם זאת, הנאשם בהודעתו מסר שאינו זוכר אם נופף לעבר המתלוננת באגרופו וכן שיכול להיות שאמר לה שתיזהר ממנו, אך אינו זוכר זאת. כן, הוסיף הנאשם אמירות תוקפנות שאינן מיוחסות לו בכתב האישום ואינן עולות מעדות המתלוננת כלל.

עדויות נוספות:

23. לפני בית המשפט הובאו עדויותיהן של שתי עדות לאירוע - המטופלת גב' אמיליה סגל, ואימו של הנאשם - גב' פאינה שטרנליכט.

24. המטופלת אמיליה, מסרה בעדותה הראשית שנשמעה במסגרת פרשת התביעה, את הדברים הבאים:

"אני גימלאית עבדתי הרבה שנים בקפלן. את הרופאה הזאת אני לא מכירה מקודם. בשנת 2016 הייתי מאושפזת...שכבתי במרפסת שהיתה סמוכה לחדר...היתה שם גברת ולידה הבן שלה. הם דיברו איתי גם אני מדברת רוסית, אמרתי בבקשה אם יש צורך אעזור לך. לחדר נכנסה רופאה שאני לא מכירה, לא היתה צריכה לבדוק אותי... הרופאה רצתה לדבר עם הגברת והיא ביקשה די בעדינות מהבן שלה שיצא מהחדר. הוא לא רצה לצאת והתחיל לדבר בגסות ולקלל אותה. לקרוא לה בשמות לא סימפטיים. אני אפילו התערבתי כי רציתי להרגיע אותו. הוא התחיל לנופף בידיים אבל לא נגע בה. לא ראיתי. בסופו של דבר זה כל הסיפור. אח"כ הגיעה משטרה, קראו לי וביקשו שאספר וכך עשיתי.

ש. איך נופף עם הידיים?

ת. עברו שנתיים ואני לא זוכרת תנועות מדויקות. לא יכולה להגיד שהיתה לו כוונה להרביץ או לפגוע בה.

ש. יש עוד דברים שאמר?

ת. שהוא מכיר אותה, אולי כבר ראה אותה לפני שנכנסתי. כי אני לא הייתי וחזרתי רק במוצש. אולי היה סיפור קודם.

ש. אחרי שנופף בידיו מה היה.

ת. הרופאה אמרה שהיא חייבת לקרוא לבטחון, שיוציאו אותו מהחדר. אמר שלא מפחד. " (עמ' 18).

25. בחקירתה הנגדית, ציינה כי הנאשם הזיז ידיים "כמו מישהו שמדבר עם הידיים. זה מה שראיתי" ושקילל את המתלוננת במילים כלבה מלוכלכת וגם מילה ש"אפשר לתרגם כמו זונה" (עמ' 19, ש' 11 - 14).

26. אימו של הנאשם, מסרה בעדותה שנשמעה במסגרת פרשת ההגנה, כי המתלוננת נכנסה אל החדר ודיברה בגסות אל בנה, ואף צעקה עליו ובדרישה שיצא מהחדר. בתגובה, אמר לה הנאשם "סוצ'קה", שזו מילת גנאי ברוסית "זה כמו טיפוסית. הכוונה לטיפוס", ולאחר מכן הוא יצא, והמתלוננת קראה לביטחון. העדה מסרה שהנאשם לא איים על המתלוננת, לא ביצע תנועת אגרוף לעברה ואף לא התקרב אליה.

27. בחקירתה הנגדית, עומתה העדה עם העובדה שבהודעתה במשטרה לא זכרה לומר את הדברים שאמרה המתלוננת ולא סיפרה שהמתלוננת צעקה על הנאשם, ולעניין זה השיבה כי לא חשה בטוב בעת גביית הודעתה. העדה מסרה, כי שוחחה עם בנה הנאשם על האירוע.

28. ניתן להתרשם, כי הן עדות אימו של המתלונן והן עדותה של העדה אמיליה, מתיישבות יותר עם גרסת הנאשם מאשר עם גרסת המתלוננת.
29. ואולם, בעוד שניתן לטעון למשקלה של עדות האם, נוכח קרבתה המשפחתית לנאשם, בשים לב לפרטים שנוספו בעדותה בבית המשפט אשר לא נמסרו בהודעתה ולעובדה ששוחחה עם הנאשם אודות האירוע, הרי שלעניין עדותה של אמיליה לא נמצאה עילה שלא להסתמך על הדברים שמסרה.
30. המדובר בעדה, אשר אין חולק שאינה מכירה את המתלוננת ואת הנאשם והיא נעדרת אינטרס כלשהו. העדה נכחה באירוע, בזמן אמת, לאורך כל אורכו, ואין מחלוקת שהאירוע מתרחש בתוך חלל יחסית קטן, שעה שדבר אינו מפריע לעדה להתרשם מההתרחשויות.
31. והנה, העדה האובייקטיבית אמיליה, מסרה שהנאשם אמנם גידף את המתלוננת ברוסית, אך שללה שהתקרב אליה ושאיים עליה באופן כלשהו - בין בהנפת אגרוף ובין במילים "תיזהרי ממני". ניתן גם להתרשם ממהימנות העדה, בכך שציינה פרטים נוספים שתומכים בגרסת הנאשם. כך, ציינה כי אמר למתלוננת שגם לפני כן דיברה אליו בגסות, ומכך למדה שהיה אירוע נוסף ביניהם. עדות זו מתיישבת עם גרסת הנאשם, כי כבר קודם לאירוע - בדלפק האחיות - קיבל יחס לא סבלני מהמתלוננת. מן הנימוקים האמורים, אני מוצאת את עדותה של אמיליה כמהימנה, ואני מאמצת אותה במלואה. לפיכך, בלתי סביר בעיני, שאמיליה אשר נכחה באותו חדר בה התרחש האירוע, שלכל הדעות אינו חדר גדול במיוחד, אינו הומה, או רועש במיוחד, לא תבחין בנאשם מתקרב אל המתלוננת, גורם לה לסגת לאחור, עד שהיא נצמדת אל הקיר, מניף לעברה את אגרופו וצורח עליה - מספר פעמים - שתיזהר ממנו. די באמור בכדי להקים ספק סביר באשמתו של הנאשם.
32. יצוין, כי עולה מכלל העדויות שהנאשם גידף וקילל את המתלוננת ברוסית, במילה "סוצ'קה", שהעדים נחלקו על הפרשנות שלה (זונה/כלבה/טיפוס/לא צנועה), ואף הנאשם מודה בכך. מכאן, שניתן לקבוע שהוכח כי הנאשם אכן קילל את המתלוננת. לא מצאתי להידרש לשאלה האם הוכח מהו הפירוש המדויק של הקללה ברוסית, שכן אין לכך משקל רב בהכרעת הדיון, אך שוכנעתי כאמור כי הנאשם אכן גידף את המתלוננת. ברי, כי בית המשפט אינו מתעלם מהתנהגות נלוזה זו של הנאשם, אינו מקל בה ראש, ומגנה אותה מכל וכל בפרט שעה שהיא מופנית כלפי עובדת ציבור, רופאה בבית חולים, במסגרת תפקידה, אשר ביקשה לבדוק את אימו של הנאשם. עם זאת, הגידופים אשר הטיח במתלוננת אינם מהווים איום ועל כן אינם מקיימים את יסודות העבירה המיוחסת לנאשם.
33. יצוין, כי הנאשם העיד בדבר מצבו הנפשי וסיפר שהוא סובל ממאניה דיפרסיה. על רקע מצבו הנפשי וגם עפ"י כלל הראיות, ניתן ללמוד כי תגובתו לפניית המתלוננת אליו אותה פירש כחוסר סבלנות וגסות, ואשר לדבריו גרמה לו לחוש עצבות, הייתה תקיפה ובלתי פרופורציונאלית, אך עפ"י גרסתו, שנתמכת הן בעדותה של אימו והן בעדות אמיליה, תגובה זו כללה קללות וגידופים ברוסית בלבד, אך לא איום פיזי או מילולי כלפי המתלוננת. עוד על רקע מצבו הנפשי של הנאשם ותגובתו, ניתן גם להבין מדוע חששה ממנו המתלוננת, ולעניין זה אני מקבלת גרסתה שאכן

חשה מאוימת, אולם כידוע תחושתה הסובייקטיבית אינה המבחן להתקיימות יסודות עבירת האיומים. בחינת תוכנו של האיום לא נעשית לפי קנה מידה סובייקטיבי של האדם כלפיו הופנה האיום אלא כדברי כב' השופט ברנזון בע"פ 237/53 כהן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ח 295 בעמ' 299:

"איום הוא דבר אובייקטיבי שישלבחון ולשקול אותו לפי הנסיבות של כל מקרה ומקרה. מספיק אם בנסיבות המלוות דרישה מסוימת במקרה הקונקרטי, עלולה הדרישה להטיל פחד אובהלבלבו שלאדם רגיל";

וכדברי כב' השופט גולדברג בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל (עמ' 378-379):

"מכאן שלא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו, הם שקובעים אם יש בדברים משום איום אם לאו, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה".

34. הנה כי כן, ההלכה היא כי המבחן לקיומו של איום אינו סובייקטיבי. השאלה היא האם אדם מן הישוב, בנעלי מי שבפניו הושמע הביטוי, היה רואה בביטוי, באופן בו נאמר ובנסיבותיו, כביטוי מאיים או מפחיד.

35. במקרה זה שלפניי, לא רק שההתנהגות המאיימת ודברי האיום לא הוכחו עובדתית ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים, אלא שיש אינדיקציה ברורה בראיות המאשימה, שהתנהגותו של הנאשם לא הייתה מאיימת במבחן האדם מן הישוב, וזאת כעולה מדברי עדת התביעה אמיליה, שאמרה "לא יכולה להגיד שהייתה לו כוונה להרביץ או לפגוע בה" (עמ' 18, ש' 13 - 14).

36. לא מצאתי גם בהתנצלותו של הנאשם בכדי להוות ראיה להתנהגות מאיימת מצידו. הנאשם הסביר כי התנצל בשל הקללות שגידף את הרופאה ובשל חלקו בוויכוח שהתגלע ביניהם, אך אין ללמוד מכך על הודאה או אישור מצידו כי איים עליה. בדומה לכך, אין די בכך שהנאשם מציין בהודעתו שאינו זוכר אם הניף את אגרופו או כי אמר למתלוננת שתיהר ממנו, בכדי להרים את נטל השכנוע ברמה של מעבר לספק סביר, לכך שביצע את העבירה המיוחסת לו. באשר לאמירות שהוספו ע"י הנאשם בהודעתו, ואשר אין להן זכר בעדות המתלוננת או בעדויות האחרות, אני מוצאת את טענת הנאשם כי אמר אותם בהודעתו, מתוך רצון להתחבב על החוקר ולהרגיש תחושת שייכות, כאותנטית ודווקא טענה זו מחזקת בעיני את מהימנות הנאשם ולא פוגמת בה.

37. ומכאן, לאחר ניתוח כלל הראיות שהובאו לפניי, מסקנתי כי לא הוכחו ע"י המאשימה מעבר לספק סביר יסודות עבירת האיומים, לא במישור העובדתי ולא במישור הנפשי.

סוף דבר:

38. לאור מסקנתי האמורה, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק, מן המיוחס לו בכתב האישום.

זכות להגיש ערעור לבית המשפט המחוזי לוד בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ז' תמוז תשע"ט, 10 יולי 2019, במעמד הצדדים